

ГЛАВЕН ПРОКУРОР
НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

София, 1.09 1995 г.

№ 11850/II
6-12 Ап. Ар. Българов
4.12.95 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

от главния прокурор на Република България
по к.д.№ 23/95г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В съответствие с определението Ви от 08.08.1995г. по к.д.№ 23/1995г. изразявам следното становище по съществото на делото, образувано по искане на президента на Републиката за тълкуване разпоредбата на чл.106 от Конституцията:

Създаването на организация за каквато и да е дейност е типична управленска функция. Конституцията на РБ е предоставила това правомощие на Министерския съвет /МС/, защото се предполага, че като висш административен орган той ще създава организация за най-доброто стопанисване на държавното имущество. Същевременно, като проявна форма на управленска функция, това правомощие не е равнозначно на правомощието на собственика на определено имущество. В този смисъл не може тази функция да се разглежда сама за себе си, а винаги във връзка и без да се нарушават принципите, прогласени в

Конституцията. Такива са принципите за разделение на властите и за тяхната независимост /чл.8 и чл.117 ал.2 от Конституцията/. И ако за имуществото стопанисвано от изпълнителната власт, МС като висш изпълнителен орган определя от кого и по какъв ред се стопанисва, същото не може да се каже по отношение на имуществото, стопанисвано от другите две власти - законодателната и съдебната. Да се признае подобно правомощие на МС, по същество означава изпълнителната власт да притежава управленски функции по отношение на законодателната и съдебната власти и на Президентството и Конституционния съд, което е недопустимо и противоречи на посочените конституционни принципи.

Изложеното е в съгласие с действащото законодателство - ЗС и ИДИ независимо, че е създадено преди 1991 г.

Така, съгласно чл.8 от ЗС, държавните юридически лица упражняват правото на държавна собственост върху предоставените им вещи от свое име, за своя сметка и на своя отговорност в пределите на закона. В този смисъл е и специалната разпоредба на чл.17 ЗС. В издадената на основание чл.21 ЗС Наредба за държавните имоти е проведен принципа, че държавата владее своите имоти чрез държавните организации на които е предоставено стопанисването и управлението на имотите /чл.89/.

Считам, че това становище не противоречи на направеното от КС тълкуване на чл.106 от Конституцията по в.д.№ 11/1993г.

Очевидно е, че обсъжданата материя и въпросите за управление на държавната собственост след приемането на Конституцията от 1991г. се нуждаят от законодателно преуреждане. Тази необходимост не е пречка при задължителното тълкуване на чл.106 от Конституцията Конституционният съд да определи основните положения, съобразени с принципите на Конституцията, които да очертаят правомощията на МС за управление на държавната собственост. Във всички случаи тази компетентност на МС не може да се упражнява срещу интересите и без съгласие на другите власти и посочените институции. Нещо повече, упражнявайки тези свои правомощия, изпълнителната власт следва да осигурява на другите власти и независими институции сграден фонд, гарантиращ нормалното им функциониране. В този смисъл Ви предоставям копия от две писма на Висшия съдебен съвет за да са уверите, че липсва каквато и да е

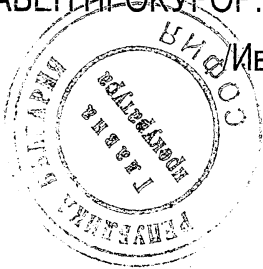
заинтересованост от решаване на проблемите със сградния фонд на съдебната власт на територията на София. Може би Ви е известно също така, че първият вариант за изваждане на Конституционния съд от сградата на Дондуков предвиждаше настаняването му в сградата на Върховния съд на ул. "Позитано" и „Самуил“. При обсъждането му, съдебната власт нито е питана за становище, нито пък^и е предлагана друга сграда. Известно Ви е при какви притеснени условия и в какъв износен фонд /Районен съд, нотариат, съдебен изпълнител/, работят магистратите в София.

Приложение: съгласно текста

С УВАЖЕНИЕ,

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/Ив. Татарчев/

PM